

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Μία σύνθεση δοκιμασιῶν καὶ εὐλογιῶν, πειρασμῶν καὶ ἀποκαλύψεων εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, ὅπως μᾶς τὴν παρουσίασε ὁ ἴδιος ὁ μέγας ἀπόστολος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα.

Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖος ὁ συνδυασμός καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τους. Ὁ Χριστός προσφέρει τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία του τὸν πιστό ὁ ὁποῖος ὑπομένει μέ θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη του τίς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς τοῦ κόσμου, ἰδιαίτερος ὅταν αὐτὲς οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίαι εἶναι διὰ τὸ ὄνομά του, καὶ τὸν στηρίζει μέ τίς οὐράνιες ἀποκαλύψεις του γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσει ἀκόμη περισσότερο στὸν ἀγῶνα του καὶ γιὰ νὰ γνωρίζει ὅτι οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Κυρίου, γιὰ ἐκείνους πού παραμένουν πιστοί, εἶναι ἀληθινές καὶ ὅτι πράγματι τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ δὲν ἔχουν καμία ἀξία σὲ σύγκριση μέ αὐτὰ πού πρόκειται νὰ ἀπολαύσουν ὅσοι ὑπομείνουν εἰς τέλος. Καὶ ἀκόμη ἐπιτρέπει καὶ πάλι τὸν πειρασμό νὰ τοὺς ἐπισκεφθεῖ, ὥστε νὰ μὴν τοὺς στερῇ καὶ ἡ καύχησις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια γιὰ τίς ἀποκαλύψεις πού ἔζησαν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλύπτει τὴν προσωπικὴ του ἐμπειρία τῆς ἐναλλαγῆς δοκιμασιῶν καὶ ἀποκαλύψεων, πειρασμῶν καὶ εὐλογιῶν στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, ὥστε νὰ γνωρίζουν πῶς εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, καὶ νὰ ἐμπιστεύονται τὸν ἑαυτό τους στὰ χέρια τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος δίδει καὶ στὸν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς τὴ διαβεβαίωσις πού ἔδωσε καὶ στὸν κλητό του ἀπόστολο, ὅταν τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ἀσθένεια πού τὸν κατέτρυχε, ἀπὸ τὸν σκόλοπα τῆς σαρκός, καὶ Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε.

Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη μου, τοῦ εἶπε, γιατί ἡ δύναμή μου ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία.

«Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ σήμερα, Κυριακὴ μεθέορτο τῆς παμφοῦς μνήμης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου, τοῦ πολιούχου καὶ προστάτου τῆς Θεσσαλονίκης, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἰδιαίτερος ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Θεσσαλονικέων, τιμᾷ καὶ ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νέστορος, ὁ ὁποῖος ἀγωνίσθηκε πλησίον τοῦ περικαλλοῦς αὐτοῦ ναοῦ, ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸ τοῦ διδασκάλου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ ὅχι μόνο κατετρόπωσε τὸν ὑπερόπτη Λυαῖο ἀλλὰ καὶ ἀξιώθηκε τοῦ στεφάνου τῆς μαρτυρικῆς ἀθλήσεως.

Γιατί τί ἄλλο σημαίνει ἡ ἐπὶ κλησις τοῦ νεαροῦ χριστιανοῦ Νέστορος, λίγο πρὶν νὰ ἀρχίσει τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Λυαίου, τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ ὁποῖου εἶχε ζητήσει τὴν εὐχή, παρὰ τὴν ἀκράδαντη πίστη του ὅτι τοῦ ἀρκεῖ ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ νικήσει καὶ τὴ σταθερὴ πεποίθησή του ὅτι ὄντως αὐτὴ «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»;

Τί άλλο σημαίνει ἡ νίκη τοῦ μικρόσωμου καί ἀδύναμου χριστιανοῦ Νέστορα ἔναντι τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ Λυαίου ἀπό τήν ἐπιβεβαίωση ὅτι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν μέγα ἀπόστολό του ἰσχύει γιά κάθε πιστό, γιά κάθε ἄνθρωπο πού δέν ἐκλαμβάνει τή δωρεά τοῦ Θεοῦ ὡς προσωπικό του ἐπίτευγμα καί δέν καυχᾶται γι' αὐτό;

«Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Ἡ ρήση αὐτή τοῦ Κυρίου μας ἐπιβεβαιώνεται καί στό ἱερό πρόσωπο τῆς Παναγίας Μητέρας του, ἀλλά καί τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου καί τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, τῶν ὁποίων οἱ χαριτόβρυτες καί ἱστορικές εἰκόνες τῆς Παναγίας τῆς Σουμελά, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαζελῶνος καί τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Περιστερεῶτα, κειμήλια ἱερά τῆς πίστεως καί τῆς εὐλαβείας τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού ἦρθαν αὐτές τίς ἡμέρες ἀπό τά ἀντίστοιχα Ἱερά Προσκυνήματα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας καί Σερβίων καί Κοζάνης, γιά νά συνορτάσουν μαζί μέ τόν εὐσεβῆ καί φιλάγιο λαό τῆς Θεσσαλονίκης καί ὄχι μόνο, μαζί μέ τόν Ποντιακό Ἑλληνισμό τῆς πόλεως ταύτης, τόν πολιοῦχο καί προστάτη τῆς ἁγιο μεγαλομάρτυρα Δημήτριο καί νά τιμήσουν τήν ἐπέτειο τῶν ἐκατὸ χρόνων ἀπὸ τή Γενοκτονία τῶν Ποντίων.

Διότι, μία ταπεινὴ Κόρη ἦταν ἡ Παναγία μας, καί ὅμως γι' αὐτή τῆς τήν ταπείνωση ὑπερυψώθη καί ἀξιώθηκε μέ τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ νά γίνει Μητέρα τοῦ Υἱοῦ του.

Ἕνας ταπεινὸς ἐρημίτης ἦταν ὁ τίμιος Πρόδρομος καί ὅμως ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἔκανε τή φωνή του νά ἀκουσθεῖ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί τόν ἀξίωσε νά ἀγγίξει τήν ἀκήρατη Κορυφή τοῦ Δεσπότη.

Ἕνας ταπεινὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τά ὑψηλά του ἀξιώματα, ἦταν καί ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ τροπαιοφόρος, καί ὅμως μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ κατόρθωσε νά συντρίψει τά εἴδωλα, νά ἀναστήσει νεκρούς καί νά κατατροπώσει κάθε ἐχθρό τῆς πίστεως, ὥστε δικαίως νά λάβει καί αὐτός, ὅπως καί ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος καί ὁ τιμώμενος σήμερα μαθητῆς τοῦ ἁγίου μάρτυς Νέστωρ, τόν στέφανο τῆς δικαιοσύνης καί νά ζήσει τό πλήρωμα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Τιμώντας, λοιπόν, σήμερα καί ἐμεῖς τόν καλλίνικο μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καί μαθητὴ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου, τόν ἅγιο Νέστορα καί μνημονεύοντας τοὺς πατέρες μας, τοὺς ἀδίκως τελειωθέντες κατὰ τήν Γενοκτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνώπιον τῶν τριῶν ἱερῶν σεβασμάτων, τῶν τριῶν θαυματουργῶν εἰκόνων, πού ἔφεραν οἱ πατέρες μας μετὰ τόν ξερριζωμό τους ἀπὸ τίς πατρογονικές, ζοῦμε γιά ἄλλη μία φορά τήν ἐπιβεβαίωση τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου μας πρὸς τόν ἀπόστολό του: «Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γάρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Γιατί ποίος θά μπορούσε νά πιστεύσει ὅτι μετὰ ἀπὸ τόσες ταλαιπωρίες, δοκιμασίες, ἐξορίες, βασανιστήρια, σφαγές, διωγμούς καί ξερριζωμούς ὁ

Ποντιακός Έλληνισμός θά μπορούσε νά άνθέξει;

Ποιός μπορούσε νά φαντασθεῖ ὅτι μετά ἀπό ἑκατό χρόνια, ἐγκατεστημένος στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί σέ ὅλο τόν κόσμο, θά διατηροῦσε τή γλώσσα του, τίς παραδόσεις του, τήν ἱστορία του, τήν πίστη του καί θά κρατοῦσε ζωντανό στήν ψυχή του καί ὄχι μόνο τόν Πόντο;

Καί ὅμως αὐτό εἶναι μία πραγματικότητα πού τή ζοῦμε, γιατί ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ πού τελειοῦται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐνήργησε καί στόν Ποντιακό Ἑλληνισμό μέσω τῶν ἱερῶν καί ἱστορικῶν εἰκόνων του, τῆς Παναγίας Σουμελά, τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βαζελῶνος καί τοῦ ἀγίου Γεωργίου Περιστερεῶτα, οἱ ὁποῖες εὐρίσκονται αὐτές τίς ἡμέρες τῶν ἑορτασμῶν τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου καί τῶν ἐλευθερίων τῆς πόλεως στή Θεσσαλονίκη, γιά νά εὐλογήσουν καί νά ἐνισχύσουν ὄχι μόνο τούς Ποντίους ἀλλά καί ὅλους τούς Θεσσαλονικεῖς καί ὁλόκληρο τόν Ἑλληνισμό.

Γι' αὐτό καί θά ἤθελα ταπεινά καί ἀπό καρδίας νά εὐχαριστήσω τούς Προέδρους τῶν τριῶν Σωματείων, τοῦ Σωματείου «Παναγία Σουμελά», τοῦ Σωματείου «Ἅγιος Ἰωάννης Βαζελῶνος» καί τοῦ Σωματείου «Ἅγιος Γεώργιος Περιστερεῶτα», γιά τή μεταφορά αὐτή καί γιά ὅλη τή μέριμνά τους, ὥστε νά μποροῦν οἱ εὐλαβεῖς Θεσσαλονικεῖς καί οἱ παρεπιδημοῦντες προσκυνητές νά προσκυνήσουν καί νά λάβουν τή χάρη καί τήν εὐλογία τους.

Παράλληλα ὅμως καί ἰδιαιτέρως ὀφείλω νά ἐκφράσω τήν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τόν πολυσέβαστο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη κύριο Ἄνθιμο, διότι μέ τήν ἄδεια καί τήν εὐλογία του μετεφέρθησαν οἱ τρεῖς ἱερές καί ἱστορικές εἰκόνες, τά σεβάσματα αὐτά τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μνήμης τοῦ πολιούχου μας καί προστάτου τῆς Θεσσαλονίκης ἀγίου Δημητρίου καί τῆς ἑκατοστῆς ἐπετείου τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων. Τοῦ ἐκφράζω ἀκόμη τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν ἄδεια καί τήν εὐλογία του νά χοροστατήσω καί νά ἱεουργήσω αὐτές τίς ἡμέρες στόν πάνσεπτο αὐτό ναό τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀγίου Δημητρίου, τοῦ πολιούχου καί προστάτου μας.

Καί εὐχομαι ταπεινά καί ἀπό καρδίας ἡ χάρη τοῦ μυροβλύτου ἀγίου πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης καί τοῦ μαθητοῦ του, ἀγίου μάρτυρος Νέστορος, καί ἡ εὐλογία τῶν ἱερῶν εἰκόνων τῆς Παναγίας Σουμελά, τοῦ ἀγίου Ἰωάννου καί τοῦ ἀγίου Γεωργίου νά σκέπουν καί νά προστατεύουν πρωτίστως τόν Ποιμενάρχη μας, τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη κύριο Ἄνθιμο, τόν Ποντιακό Ἑλληνισμό, τή Θεσσαλονίκη καί τή Μακεδονία μας καί ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀπό κάθε ὁρατό καί ἀόρατο ἐχθρό καί νά μήν ἐπιτρέψουν νά δοκιμάσει ὁ Ἑλληνισμός ξανά ἄλλο ξερριζωμό καί ἄλλη Γενοκτονία, καί νά τόν βοηθοῦν νά παραμένει ἐδραῖος στήν πίστη του στόν Θεό καί στίς εὐσεβεῖς παραδόσεις τοῦ Γένους μας.